

Karácsony – éjféli mise – 2009. december 24.

Egy kisfiú sokat hallott otthon a családban Istenről, aki emberként megszületett, meghalt, de feltámadt, ma is él és közöttünk van. Elhatározta hát, hogy ha valóban itt maradt közöttünk, akkor megkeresi. Feltarisznyázott finom süteményekkel, üdítőkkel, s elindult megkeresni Istent. Alig ment egy szűk kilométert, megéhezett, és leült egy parkban az egyik padra. Már éppen előpakolta elemózsiáját, amikor egy másik padon öreg nénikét vett észre, aki néhány galambot bámult a kövezeten. Biztosan éhes lehet, gondolta a kisfiú. Átült hát a néni padjára, s megkínálta a süteményből. A néni ragyogó, gyönyörű mosollyal viszonzta a gesztust, s szívesen evett a sütiből. A kisfiú soha életében nem látott ilyen szép mosolyt. Már meg is találtam Istent – ujjongott magában. Senki nem mosolyoghat ilyen szépen rajta kívül. Tovább kínálgatta a nénit, s egy-két óra alatt kedélyesen beszélgetve elfogyasztották az egész elemózsiát. A kisfiú felállt, hogy hazainduljon. A néni búcsúzóul megölelte, s még ragyogóbban rámosolygott. Amikor a kisfiú hazaért örömmel újságolta a szüleinek: Képzeljétek, megtaláltam Istent! Együtt reggeliztünk, és neki van a leggyönyörűbb mosolya a világon! Amikor a néni hazaért, ő is elmesélte a szomszédainak: Képzeljétek, ma együtt reggeliztem Istennel. Nem is gondolnátok, mennyire fiatal!

Amióta Isten emberként beletestesült a világba, felismerhetjük és megtalálhatjuk Őt az emberekben. Sőt, mi magunk is lehetünk Isten közvetítői, megjelenítői mások felé. Természetesen nem személybeli azonosság ez, mintha Isten és bármelyik emberi személy csakúgy behelyettesíthető lenne egymással. Egyikünk sem maga az Isten, de Isten arcának sok vonása felismerhetővé válhat a mi arcunkon, Istennek sok cselekedetét mi is hasonlóképpen megtehetjük, még ha nem is tudjuk tökéletesen utánozni Őt. Jézusban azért lett emberré az Isten, hogy megmutassa, hogy az ember miben és hogyan lehet istenivé, Istenhez hasonlóvá. Mi emberek a szavainkkal, tetteinkkel tehetjük pokollá egymás életét, megtestesíthetjük a legnagyobb gonosztságot is a másik számára, de képesek vagyunk arra is, hogy boldoggá tegyük embertársainkat, a Mennyek Országát kezdjük megvalósítani magunk és mások számára itt a Földön. Mindezt persze nem a saját erőnkől, hanem éppen Jézus megtestesülése, a vele való közösség és az Ő követése révén.

Istent nem elsősorban a hatalmasokban, erősekben, gazdagokban láthatjuk meg. Jézus kicsiny, kiszolgáltatott, szegény gyermekként jelent meg a földön. „Istenre vártam, és egy gyermek jött a világra.” (Andrea Schwartz) A zsidók többsége számára épp az nem volt elfogadható, hogy a Messiás ilyen gyenge, kiszolgáltatott, a szegények és elesettek útját választja, s végig gyenge marad, egészen a keresztségig. Pedig ez a gyengeség erősebb az embereknél, ahogyan Szent Pál mondja. Az emberi hatalom és erő igen törékeny. Akiket maga mellé állít, befolyásol, azok legtöbbször nem meggyőződésből és nem hosszú távra válnak követőivé. Csak a szeretet képes hosszú távra összekapcsolni

személyeket, igazi, elkötelezett, sok áldozatot is vállaló cselekvésre képessé tenni őket egymásért. Ha meglátjuk és megszeretjük Istent a másik emberben, akkor olyan erők szabadulnak fel bennünk, amelyek addig le voltak fojtva. Sokkal többre vagyunk képesek, mint amit általában mutatunk magunkból, ha a mélységes szeretet indít erre minket. Isten nem elsősorban csodák által, természetfölötti beavatkozással, szabad akaratunkat kikapcsolva javít meg valamit az életünkben, hanem legtöbbször a saját, szintén tőle kapott erőinket mozgósítja Szentlelke által úgy, hogy a szeretetben és az imádságban erőt ad, embertársaink támogatása, vigasztalása által táplálja bennünk a reményt.

Ha a közénk született gyermek Jézusban tudjuk Istent látni és szeretni, ha a hozzá hasonló kicsiny, egyszerű, gyenge embertársainkban is fel tudjuk fedezni és megszeretni Istent, akkor nagyszerű dolgokra leszünk képesek értük, s mi is meg tudjuk jeleníteni az emberré lett Istent az ő számukra.